

Vanaf
het aller
eerste
begin

ROMAN

MELISSA
TAGG

1

Hoe was het mogelijk dat regen romantisch gevonden werd? Kate Walker zette de kraag van haar jas op en dook er diep in weg vanwege de frisse middagwind. Normaal gesproken was het aan het eind van augustus drukkend warm in Chicago, maar daar was vandaag niets van te merken; laaghangende grijze sluierbewolking vormde een perfecte achtergrond voor het zoetsappige tafereel dat zich voor haar afspeelde.

Een charmante held hield zijn meisje stevig vast en zwierde haar midden in het park rond, terwijl zij uitbundig lachte. Beiden leken de regen niet op te merken. Toen volgde er een betoverend moment.

De kus.

Kate sloeg haar armen over elkaar.

‘Wat een sentimenteel gedoe, hè?’

Ze draaide zich in de richting van het gefluister naast haar. Ah, de jongen met het opengeritste vest, die ze een paar minuten geleden op de filmset ontmoet had. Hij kon niet veel ouder zijn dan tweeëntwintig, maar toen hij haar naar de tent had gebracht waar de filmploeg voor *Love Until Forever* fluisterend aan het werk was, had zijn manier van praten de indruk gewekt dat hij al jaren in de filmwereld rondliep.

‘Wat zei je?’

Regendruppels kletterden op het plastic zeil boven hen en een camera op een verrijdbaar statief schoot langs de rand van het park. Achter de tent hing een touw dat de mensen die bij de filmploeg hoorden, scheidde van de tientallen toeschouwers die een kijkje achter de schermen namen van wat misschien wel Kates laatste project was.

‘Dat is wat al dit soort snelle televisiefilms zijn, toch? Sentimentele pulp. Het soort films dat nog even gauw voor het lokale nieuws wordt uitgezonden. Niet echt gedenkwaardig, maar je moet ergens beginnen, toch?’ Hij grijnsde naar haar, duidelijk in de veronderstelling dat ze het met hem eens was. ‘Mijn vrienden van de filmacademie zouden er alles voor overhebben om ergens regieassistent te mogen zijn.’

Regieassistent. *En hij heeft geen idee tegen wie hij het heeft.*

Ze wist niet of ze nu moest lachen, zuchten of de klappen maar moest incasseren, terwijl binnen in haar belediging en schaamte om voorrang vochten.

Ze kon het dat joch ook niet kwalijk nemen. Kate liet zich bijna nooit op de filmset zien – dat hoefde ook niet. Ze was vandaag alleen maar gekomen omdat Marcus haar die morgen gebeld had met de vraag of ze hem hier wilde ontmoeten, want hij had nieuws.

Grappig woordje. *Nieuws*. Zo’n kort woord dat zo veel verschillende betekenissen kon hebben.

Kon ze dat stemmetje in haar hoofd maar het zwijgen opleggen. Dat stemmetje dat hoopvol fluisterde dat het nieuws deze keer misschien goed was. Ze moest er maar niet al te veel van verwachten.

Ze had in de afgelopen dertien maanden nadat ze het script van *Love Until Forever* verkocht had tenslotte talloze afwijzingen gekregen die samen een stapel zo hoog als de Sears Tower vormden. Of nee, zo heette hij niet meer. Het was nu de Willis Tower. Die namen zou ze toch niet met elkaar moeten verwisselen, als je bedacht dat ze daar een parttimebaan als kaartverkoper had om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen.

Hoe had er in een paar jaar tijd zo veel kunnen veranderen? Van contracten voor meerdere scripts en zelfs haar eerste boekcontract naar verregenen en tegen beter weten in hopen dat Marcus dit keer nieuws had dat haar carrière zou redden. Nieuws dat inhield dat ze bijvoorbeeld de hypotheek kon afbetalen op haar schattige herenhuisje in die keurige woonwijk,

waarvan ze gedacht had het zich te kunnen veroorloven.

‘Cut!’ riep de regisseur.

Waar is Marcus eigenlijk?

De regieassistent stootte haar met zijn elleboog aan. ‘Hé, ik heb je nog niet de gelegenheid gegeven je aan me voor te stellen. Jij bent...’

‘Kate Walker.’ Ze haalde haar hand uit haar jaszak en schudde de zijne. ‘De schrijver van die sentimentele pulp.’

Zijn greep verslaptte. ‘Ik, eh... ik...’

Zijn gestamel werd onderbroken door een luide schaterlach achter hen – natuurlijk dook Marcus precies nu op. Ondertussen maakte de regisseur met zijn blik duidelijk dat hij het geklets op de set niet waardeerde. Ze stotterde vlug een ongemakkelijk ‘tot ziens’ tegen de regieassistent en vluchtte onder de beschutting van de tent vandaan.

Regendruppels vielen op haar jas en in haar haar. Een paar tellen later doemde er een schaduw achter haar op en plonsden er voetstappen in de plassen naast haar.

‘Sluip je stiekem weg soms?’ Marcus’ plagende stem vergezelde het getik van de regendruppels op de paraplu die hij nu boven hun hoofd hield.

‘Niet te geloven dat je moest lachen.’

‘Ach, kom op. Het was toch grappig!’ Marcus greep haar bij de arm zodat ze wel stil moest staan. Hij deed haar met zijn rosige haar en grappige sproetjes altijd denken aan een mannelijke Pippi Langkous. ‘Het is gewoon een bijdehante snotneus. Zo zijn ze allemaal als ze net afgestudeerd zijn.’

‘Een arrogante kwal, dat is het.’

‘Natuurlijk!’ Marcus’ stem klonk overdreven meewarig.

‘Hij weet niet waar hij het over heeft.’

‘Natuurlijk niet!’

Maar hij heeft wel gelijk.

Ja hoor, daar klonk dat stemmetje weer, aangewakkerd door de woorden van de assistent.

Je had beloofd dat je iets belangrijks zou schrijven. Maar hier sta je dan. Dertig jaar oud...

Een windvlaag die over de afgezette straat langs het park joeg, trok aan Marcus' paraplu. 'Walker, je trekt je toch zeker niets aan van wat die gast tegen je zei?'

Op die vraag hoefde ze geen antwoord te geven, want de regisseur riep er vanuit de tent instructies doorheen. 'Begin maar opnieuw vanaf de kus.'

Ze draaide zich weer om naar Marcus. 'Je zei dat je nieuws hebt?'

'Niet hier. Het regent en ik kan je niet serieus nemen met die jas.'

'Wat is er mis met mijn jas?' Ze trok de riem wat strakker en ze liepen weer verder. Hij was misschien wat te dik voor de nazomer – zelfs voor een koele zomer – maar als het maar even kon, greep ze de kans om deze tweed trenchcoat met grote knopen en opstaande kraag te dragen. Ze vond het een stijlvolle jas.

'Hij ziet eruit als een jas die een journalist of detective uit een film van vroeger zou dragen.'

'Nou, hoe meer je erop afgeeft, hoe meer je me aanmoedigt hem toch te dragen. En wat de regen betreft, een paar druppels doen niemand kwaad, toch?'

Zeker niet een verliefd koppel dat op het punt stond aan hun ze-leefden-nog-lang-en-gelukkig te beginnen. Niet dat zij daarover kon meepraten. Maar die knappe acteur en zijn tegenspeelster die op dat moment hun kus voor de camera's herhaalden? De regen deed hen niets.

Alle lof voor waterproofmascara en sterke haarlak.

Kate stond abrupt stil om weer te kijken naar het in scène gezette liefdestafereel in het park: het verliefde stelletje, het groene gras dat fel afstak tegen een grijze lucht, de hoge bomen eromheen die heen en weer bewogen in de wind... Ze merkte nauwelijks dat Marcus tegen haar op botste. Voelde amper de wind die door haar haren blies. Hoorde alleen nog maar het gefluister van een herinnering van lang geleden.

'Dit is de juiste zet, Kate. Voel je dat niet? Kom naar Chicago.'

Een zwoele glimlach. Een lange kus. Een naïeve beslissing.

Toen de acteurs zich uit hun omhelzing losmaakten, kwam ze met een schok weer bij zinnen.

Een gebroken hart.

Ze knipperde met haar ogen.

‘Kate?’ Marcus gaf haar een por met zijn elleboog, waardoor zijn paraplu kantelde en regendruppels in straaltjes over de bolting naar beneden sijpelden. ‘Gaat het?’

‘Ik heb het alleen een beetje koud.’ Ze schudde de herinnering met een resolute hoofdbeweging van zich af. ‘Het is Gene Kelly’s schuld, wist je dat?’

‘Wat is wie zijn schuld?’

‘Hij stond in *Singing in the Rain* in een namaakstortbui op dat liedje te dansen. Daarom vindt iedereen regen zo romantisch. En bedankt, Gene.’

‘Je bent een rare, Kate.’

Ze haalde haar schouders op. Wat ook raar was: de acteurs in het park waren nog steeds bezig met de scène en dat klopte niet. Volgens het script dat zij geschreven had, was de kus het einde van de scène en het einde van de hele film.

Bezorgdheid kwam op, terwijl de stem van de regisseur weer vanuit de tent klonk. De acteurs liepen weg, waarop assistenten van twee kanten kwamen aangesneld met paraplu’s en drinken. Ondertussen gonsde de filmset van activiteit; cameramannen probeerden hun apparatuur te beschermen tegen de regen en iemand blafte bevelen tegen de man van de rekwisieten.

‘Kom, we gaan ergens naar binnen.’ Marcus nam haar mee naar een huis schuin tegenover het park. Vanbuiten zag het eruit als ieder ander huis in dat deel van de stad: lichtblauwe gevel, witte luiken en een witte veranda.

Maar Kate had vaak genoeg op de set rondgelopen om te weten dat de binnenkant van het huis een doolhof was van half afgemaakte kamers, holle trappen, en halletjes die nergens op uitkwamen.

Alles voor de show.

Toen ze de natgeregende treden van de veranda op liepen,

bekroop haar een ongemakkelijk gevoel. Dezelfde knagende vragen als altijd maakten haar onzeker. Was haar carrière net zo nep als deze set? Net als de fragiele fundering van hout en plastic – niks stevigs of blijvends? Had ze genoeg genomen met minder, door idealen te verkondigen waar ze zelf nog maar nauwelijks in geloofde?

Romantiek.

Ware liefde.

Ze-leefden-nog-lang-en-gelukkig.

Ze wilde niet al te cynisch klinken, maar... ja, hoor. Natuurlijk.

Marcus liet zijn paraplu achter op de veranda en Kate volgde hem door de voordeur. Ze stapten een woonkamer binnen die zo op de cover van een woontijdschrift kon. Kleurrijke sierkus-sentjes op een beige bank. Fotolijstjes op moderne tafeltjes. Een prachtig vloerkleed dat reikte tot aan de plek in de kamer waar de inrichting ophield en de filmsetlampen stonden.

Marcus gebaarde dat ze moest gaan zitten, gooide zijn regenjas van zich af en streek met een hand door zijn haar. Die beweging deed haar aan iemand denken.

Ze legde een kussen opzij en liet zich op de bank zakken. ‘Hoe gaat het met Breydan?’ Ze had die vraag al veel eerder moeten stellen.

Marcus slaakte een diepe zucht, ging in de schommelstoel tegenover haar zitten en leunde naar achteren. ‘Het gaat wel. Volgende week de laatste chemoronde. We bidden dat dat genoeg is, voorgoed.’

De gedachte aan Marcus’ zoontje hielp haar dingen te relativieren. Ze ging met een vinger over de stiksels op het kussen naast haar. Haar zorgen om haar carrière vielen in het niet bij een woord als ‘kanker’. Een kind als Breydan. *En mam.*

‘Dat herinnert me eraan: jij komt donderdagavond bij ons eten, toch? Dat moest ik checken van Breydan.’

Ze knikte. Marcus glimlachte en haalde diep adem. Terwijl hij zijn adem weer uitblies, schakelde hij om. Kate zag het aan zijn samengeperste lippen en de aarzeling in zijn ogen. In de

afgelopen vijf jaar was hun zakelijke relatie uitgegroeid tot een vriendschap en meestal vond ze dat erg prettig. Maar het gaf wel een ongemakkelijke dimensie aan hun zakelijke gesprekken. Vooral...

Haar hoop was al vervlogen nog voor Marcus iets had gezegd. Vooral wanneer hij geen goed nieuws had.

‘De omroep heeft nee gezegd. Alweer.’ Ze vulde de woorden voor hem in.

Hij knikte.

‘Oké.’ Ze zei het langzaam en er klonk deemoed en realiteitszin in het woordje door.

‘Ik begrijp er niets van. Je bent een Emmy-winnares. Ik ben net zo verbaasd als jij.’

Maar als Kate eerlijk was, was ze helemaal niet zo verbaasd. Het was vier, bijna vijf jaar geleden dat ze een Emmy had gewonnen. En haar scripts waren al een tijdje saai en gekunsteld. Dat was waarschijnlijk de reden waarom de scène waar ze net naar had staan kijken, niet was verlopen volgens haar originele script. En dan al die afwijzingen...

De waarschuwborden hadden als het ware vlak voor haar neus gestaan en hun waarschuwing naar haar geroepen. Maar ze had haar oren dichtgestopt en de andere kant op gekeken.

Marcus leunde voorover en zette zijn ellebogen op zijn knieën. De bezorgdheid was van zijn gezicht af te lezen. ‘Ik weet dat dit niet het nieuws is dat je had willen horen. Het is een moeilijk jaar geweest.’

Toen stelde ze zich Breydan weer voor. Rechtop in een ziekenhuisbed. Bleek en mager, maar met een glimlach waar ieders hart van smolt en die sterker was dan alle teleurstellingen in de wereld. Nee, ze zou niet gaan mokken. ‘Het geeft niet. Het komt goed.’

En de waarheid was dat het misschien ook echt goed zou komen, als ze haar gekrenkte trots opzijzette. Want zei ze niet al een paar jaar tegen zichzelf hoe geweldig het zou zijn om op een dag weer iets zinvols te schrijven? Iets wat impact had. Iets sterks.

Hoe geweldig het zou zijn om het idee te hebben dat haar woorden ertoe deden, dat ze diepgang hadden?

Diep vanbinnen ontstond heel voorzichtig weer wat hoop. Wat als dit haar kans was? Wat als deze laatste afwijzing het duwtje in de rug was dat ze nodig had om zich te ontplooien en...

En wat precies? Ze had al een tijdje geprobeerd haar wazige droom helder voor zich te zien, maar het werd nooit heel concreet. Dat was waarschijnlijk de reden waarom ze nog steeds maar doelloos verhalen schreef waar ze zelf steeds minder in geloofde. Omdat ze geen idee had wat hierna kwam. Wat moest een meisje doen nadat het vuur in haar hart was gedoofd en daarmee ook de creatieve vonk was uitgegaan?

Geef me alstublieft een open raam, Heer. Gewoon een straaltje zonlicht om haar eraan te herinneren dat Hij een plan had, ook als zij dat niet had.

‘Ik weet zeker dat deze tegenslag maar tijdelijk is, Kate. Je zult heus weer een keer een script schrijven dat wel succesvol ontvangen wordt.’

‘Maar wat als ik –’

Ze werd onderbroken door het geluid van haar telefoon. En misschien was het wat onbeleefd, maar ze kon de verleiding om aan dit ongemakkelijke gesprek te ontsnappen niet weerstaan. Ze haalde haar telefoon uit haar tas en keek naar het scherm. New York?

Ze ging staan en vormde met haar lippen geluidloos het woord ‘sorry’ naar Marcus. ‘Hallo?’

‘Hallo, met Frederick Langston. Spreek ik met Katharine Walker?’

Frederick Langston. Een naam die ze al zo vaak in haar moeders handschrift had gezien. Een naam die ze zelf een paar weken geleden ook had geschreven.

Beste meneer Langston, Ik weet dat deze brief wat onverwacht is en ik hoop dat u het niet heel gek vindt, maar...

‘Ja, daar spreekt u mee.’

‘Ik heb uw brief ontvangen, mevrouw Walker. We moeten praten.’

Er klonk een verwachtingsvol geroezemoes in de zaal met verslaggevers en fotografen die aanwezig waren bij de persconferentie waar Colton Greene nooit mee had moeten instemmen.

Een stomme beslissing.

Daar zat hij dan. Hij had zijn lijf van bijna een meter negentig in een pak en stropdas geperst en zat op een metalen stoel, klaar om de confrontatie aan te gaan met de media, die hem na vandaag waarschijnlijk zouden vergeten. Manager aan de ene kant. Coach aan de andere kant.

Correctie: voormalig coach.

‘Je krijgt niet de doodstraf, hoor, Greene.’

Als zijn manager dat bemoedigend bedoeld had, dan werkte het niet echt. Colton legde een hand over de microfoon. ‘Jij hebt gemakkelijk praten. Ik hoorde dat Caulfield de spelers gaat promoveren. Jij zult dit seizoen weer een beginner vertegenwoordigen.’

Colton was Ian Mullers grootste speler geweest. Natuurlijk, het grootste gedeelte van de acht jaar dat Colton bij de National Football League speelde, was hij als wisselspeler ingezet voor meerdere teams. Maar eindelijk – *eindelijk* – was het drie seizoenen geleden zijn beurt. Hij was in topvorm en leidde het team van de NFL twee keer met winst naar de play-offs. Het was voor het eerst in tien jaar dat ze zo ver gekomen waren. En twee seizoenen geleden waren ze zelfs in de halve finale gekomen.

Wat had hij graag gewild dat het verhaal daar eindigde. Colton trok met een vinger zijn boordje wat losser en Ian ging staan.

Oké. Daar gaan we dan.

Toch niet, want in plaats van dat Ian zijn plek innam achter de kathedier die op tafel stond, keek hij neer op Colton. ‘We hebben het hier al duizend keer over gehad. Vandaag is de aankondiging, dan ga je overal spreken, en daarnaast is er je boekcontract. Na het jaar dat jij achter de rug hebt, wordt jouw sportbiografie een regelrechte bestseller.’

Ian boog voorover en legde een hand op Coltons schouder. ‘Je hebt je leven al een keer 180 graden gedraaid. Dat kun je nog een keer. En daarom zijn we hier vandaag. Jij gaat aan de sportwereld – jóúw wereld – laten zien dat je misschien van het veld bent, maar nog niet uit het spel.’

‘Prachtig, Muller. Dat zou je op een tegeltje moeten zetten.’

Ian ging weer rechtop staan en plakte een gemaakte lach op zijn gezicht voor de camera's, maar het lukte hem niet om de irritatie die hij voelde volledig te verbergen. En waarschijnlijk had hij er ook alle recht toe om geïrriteerd te zijn. Colton had al maanden aan zijn hoofd zitten zeuren. Misschien zou hij inderdaad zijn hoofd niet moeten laten hangen. Hij zou deze persconferentie moeten zien als het begin van iets nieuws, in plaats van als het einde van een droom.

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het was alsof hij een pass gooide in een driemansverdediging. Je kon jezelf wel vertellen dat het allemaal goed zou komen, maar daarmee kon je niet alle twijfel wegnemen die je zelfvertrouwen in de weg zat.

Denk niet alleen aan football. Denk ook aan Lilah. Zijn laatste sprankje hoop in deze hele situatie. Had zij een tijdje geleden niet gezegd dat zijn carrière de reden was dat hun relatie niet werkte? Nou, na vandaag had hij geen carrière meer. Dat maakte de weg vrij voor het plan dat hij vannacht bedacht had, toen hij zo zenuwachtig was geweest voor de aankondiging van vandaag dat hij niet in slaap kon komen.

Hij deed een hand in zijn zak en voelde het fluweel van het ringendoosje dat al acht maanden lang op zijn nachtkastje had gestaan. Daar kwam nu een eind aan. Hij zou doen wat hij moest doen en vanavond met Lilah praten. Alles goedmaken.

‘Goedemiddag allemaal. Bedankt voor jullie komst.’ Ian sprak in de microfoon die voor hem op tafel stond. ‘We houden het kort en na afloop krijgt u de gelegenheid om wat vragen te stellen. Colton?’ Colton, die veel te lang was voor de lage lessenaar, stond op en terwijl hij achter de microfoon ging staan, flitsten er tientallen camera's in het zaaltje. De zenuwen gierden door

hem heen – iets waar hij met zijn ervaring toch geen last meer van zou moeten hebben.

‘Hallo, allemaal. U kunt vast wel raden waarom we hier vandaag zijn. Ik wilde dat er een betere reden voor was.’ Tussen de flitsen van de camera’s door zag hij hier en daar wat bekende gezichten. Zijn blik bleef hangen op een schrijver van *Sports World*, degene die er het afgelopen seizoen zo zeker van was geweest dat Colton de Tigers naar de Super Bowl zou leiden. ‘Ik heb je column van een paar maanden geleden gelezen, Crosby. Die ene waarin je voorspelde dat ik aan het begin van dit seizoen wel weer zou kunnen spelen. Ik had je nu graag gelijk gegeven.’

Crosby gaf hem een knikje, waaruit een soort mix van medeleven en gelatenheid sprak.

‘Maar helaas ben ik er nog niet klaar voor. En volgens mijn arts, fysiotherapeut, chirurg en waarschijnlijk ook volgens alle patiënten in het ziekenhuis die me hebben horen kreunen en grommen bij fysiotherapie, zal dat moment ook niet komen. Nu niet en in de toekomst niet.’

Daar was-ie dan: de golf van medelijden die hij al verwacht had. Hij had nog niet met zijn ogen geknipperd of er begonnen meer camera’s te klikken. Hij klemde zijn kaken op elkaar en spande zijn spieren aan, die in de afgelopen maanden van revalidatie al heel wat te verduren hadden gehad. *Gewoon je speech afmaken.*

‘Ik heb een geweldige tijd gehad, waar ik heel dankbaar voor ben. Ik wil mijn coach Johnson bedanken, mijn coaches Peterson en Dreck, mijn teamgenoten...’ Hij dreunde het lijstje op zoals hij had geoefend. Zijn blauwe stropdas sloeg tegen de smalle microfoon en zijn knokkels werden wit terwijl hij de kathedr stevig vastgreep.

‘Ik vond het een voorrecht om uit te komen voor dit team en voor deze stad. En hoewel het avontuur eerder ten einde kwam dan ik gehoopt had, neem ik mooie herinneringen mee mijn toekomst in.’

Mijn toekomst. Hij moest van Ian extra nadruk leggen op die woorden.

Het had echter zacht en niet zo overtuigend geklonken. Ian kon zich waarschijnlijk nauwelijks inhouden om hem een schop te verkopen. Maar hij kon nu eenmaal niet zo goed toneelspelen.

En dat was de ware reden waarom hij hier nu was, nietwaar?

Omdat hij niet zo slim was geweest dat hij zijn emoties even achterwege had gelaten en zich gewoon op het spel had gericht.

‘Wat zou Greene beziel hebben toen hij die tackle inzette?’

‘Een quarterback moet nooit proberen de held te spelen na zo’n interceptie, behalve als de winst op het spel staat. En dat was op dat moment nog niet het geval.’

‘Hij is altijd wat onbezonnen geweest. Dat zagen we al tijdens zijn carrière bij de University of Iowa. Maar wat hij vandaag deed, was gewoon roekeloos.’

In zijn hoofd kon hij nog steeds de stemmen horen die op de televisie in zijn ziekenhuiskamer hadden geklonken. De stemmen van de sportanalisten die het vierde kwart van de wedstrijd die zijn laatste zou blijken te zijn analyseerden.

Had hij ook goede herinneringen? Natuurlijk. Maar die waren diep begraven onder die ene herinnering die nog iedere dag aan hem knaagde. Die hem er iedere dag aan herinnerde dat hij zijn toekomst zonder football aan zichzelf te danken had.

Hij greep onder het spreekgestoelte naar een flesje water. Ah, daar. Hij draaide de dop van het flesje.

‘Daarom deel ik jullie vandaag mee dat ik... ik...’ Er klotste wat water over de rand van het flesje, dat een plasje vormde op de lessenaar. *Zeg het dan.* ‘Dat ik helaas afscheid neem van het football.’ Hij haastte zich om na die woorden een paar gulzige teugen uit het flesje te nemen, dankbaar voor de afleiding terwijl hij zichzelf probeerde te kalmeren.

Daarna stond Ian op om coach Johnson te bedanken. Die ging op Coltons plek bij de microfoon staan en zei iets over Coltons bijdrage aan het team, dat ze hem zouden missen en meer van dat soort doodoeners.

Colton zat weer op zijn plaats. Opeens werd hij zich bewust van zijn zere schouder en de scherpe pijn in zijn knie waar hij in de afgelopen maanden al bijna aan gewend geraakt was.

Toen kwamen de vragen.

Moest hij nog geopereerd worden, als het ging om zijn blessures?

Hoelang wist hij al dat zijn carrière ten einde was?

Had hij tijdens de afgelopen maanden van revalidatie nog gehoopt een comeback te kunnen maken?

Hij keek naar de klok achter in het zaaltje. Ian had beloofd dat ze na dertig minuten zouden stoppen. Nog vijf minuten volhouden. Gelukkig had nog niemand een vraag gesteld over – ‘Nog even over de actie waarbij je geblesseerd raakte...’

Hij slikte de laatste slok uit het nu lege waterflesje door en keek de zaal rond, op zoek naar degene die de vraag had gesteld. Zijn blik bleef rusten op een jonge vrouw midden in de zaal, met een hoge blonde paardenstaart en een grijs broekpak. Hij herkende haar niet.

‘Ik geloof dat daar al uitvoerig over is gesproken en geschreven.’ Er steeg ongemakkelijk gegrinnik op uit de zaal. ‘Het was een slechte pass van mij. Fallon wist hem fantastisch te onderscheppen. Ik zag hem met de bal over het veld rennen en handelde vanuit intuïtie. Ik had hem misschien moeten laten gaan, maar het is football, hè, mensen. Het is de bedoeling dat je de tegenpartij niet laat scoren.’

Hij zag een paar mensen glimlachen en voor het eerst sinds die bizarre wedstrijd voelde hij zich bijna... heroïsch. Hij had zich in ieder geval goed verdedigd.

Maar dat gevoel verdween toen hij die slechte pass weer voor zich zag en bedacht dat het niet zijn eerste worp was in die wedstrijd die onderschept werd – het was al de derde. Hij was moe en afwezig aan de wedstrijd begonnen en dit waren de gevolgen. Toen de cornerback van de Eagles de pass had onderschept, draaide hij gewoon door. Hij werd overmand door woede en had een duikvlucht genomen op de verdediger, wat

er uiteindelijk toe leidde dat hij onder op een hoop spelers lag.

Onbezonnen, stom en erger nog – zo had hij beseft toen hij met zijn werpschouder op het gras terechtkwam – gevaarlijk.

De verslaggeefster trok een wenkbrauw op. ‘Ja, maar je hebt vast de koppen voorbij zien komen die erop zinspeelden dat je slechte acties op het veld het resultaat waren van het gedoe buiten het veld.’

Zo, dat was nog eens mooi geformuleerd. Waar was deze verslaggeefster eigenlijk van? ‘Was dat een vraag?’

Opnieuw klonk er gespannen gelach, maar de verslaggeefster hield zijn blik vast – dat deed ze goed. ‘Als het een vraag was, zou je er vast geen antwoord op geven.’

Haar stem klonk uitdagend en Ian wierp hem een waarschuwend blik toe. *Niet op ingaan. Niet van onderwerp veranderen. En wat je ook doet, begin niet over...*

‘Als je het over Lilah Moore hebt, dan heb je inderdaad gelijk. Onze relatie liep even wat moeizamer voor die wedstrijd.’

O, man. Ians ogen spuwden vuur... Colton zou waarschijnlijk op zoek moeten gaan naar een andere manager.

Maar wat had hij te verliezen? Lilah – voormalig actrice, nu politiek activist – had hem die bewuste dag in januari al gedumpt nog voordat hij haar ten huwelijk had kunnen vragen. En dat kon hij haar niet kwalijk nemen. Als er een kans was om haar terug te krijgen, dan zou hij die met beide handen aangrijpen. Hij zou erop afstormen zoals de aanvallers de afgelopen jaren op hem afgestormd waren.

En toen ontstond er in zijn hoofd langzaam een idee. Wild, impulsief... de stukjes van zijn uiteengespatte droom vormden langzaam weer een geheel.

Het ringendoosje in zijn zak voelde plotseling gewichtig aan. Misschien had het zo moeten zijn dat hij het die ochtend had meegenomen. Misschien was het een soort ingeving van God geweest. Niet dat hij de laatste tijd zo trouw gebeden had – niet nadat al zijn gebeden om genezing onbeantwoord waren gebleven. Maar wat als God nu een deur opende?

Wat als hij Lilah hier en nu, waar al die camera's en pers bij waren, voor zich terugwon?

Als hij nu maar de juiste woorden kon vinden.

'Dus je geeft inderdaad toe dat die actie tijdens de wedstrijd veroorzaakt werd door je relatiebr—'

'Die actie werd veroorzaakt door een slechte pass.' Hij vermeed Ians blik. In plaats daarvan maakte hij oogcontact met de vrijpostige verslaggeefster, die hij wel mocht bedanken als dit allemaal goed ging. 'Wat betreft Lilah. Lilah is... een geweldige vrouw.'

Dat was ze ook echt. Naast haar politieke activiteiten bestuurdde ze nog steeds Coltons stichting. Niet dat alles met betrekking tot die stichting nu zo fantastisch ging... Hij was er vorig jaar vooral mee begonnen omdat andere sporters dat ook deden. Maar als iemand er een succes van kon maken, dan was het Lilah wel.

'Na al die maanden moet ik zeggen dat ik... dat ik nog steeds...' *Nog steeds van haar hou.*

De woorden bleven in zijn keel steken en ineens werd hij overmand door twijfel. *Zeg het dan, Colt. Dit is het moment.*

Waarom kreeg hij de woorden nu niet over zijn lippen?

De verslaggeefster nam weer het woord. 'Heb je haar al gesproken sinds haar verloving?'

Er viel een oorverdovende stilte.

'Haar verloving met Ray Bannem, de leider van de herverkiezingscampagne van de gouverneur. Heb je haar al gesproken sinds dat nieuws gisteravond naar buiten kwam?'

Er flitste weer een camera.

'Eh... nee, nog niet.'

Lilah? Verloofd?

Met iemand anders.

Was zijn leven niet al genoeg door elkaar geschud?

Feliciteer haar. Zeg dat je haar het allerbeste toewenst. Glimlach. Laat niet merken dat...

Maar hij stond als aan de grond genageld. Het lege waterflesje viel om en rolde op de grond.

'Volgens mij zijn we klaar.'

2

Kate had waarschijnlijk toch niet kunnen winnen met het race-spel. Maar nu ze zo bezig was met de woorden van Frederick Langston die nog door haar hoofd gingen, was haar nederlaag een zekerheid.

‘Ik weet dat het een rare vraag is. Het is een wilde gok. En ook een heel dure. Maar nadat ik je brief had gelezen –’

‘Op de weg blijven, Katie.’

Breydans gelach haalde haar weer uit haar gedachten. Ze kantelde vlug haar controller en keek weer ingespannen naar de tv in de slaapkamer van het achtjarige jongetje. ‘Ik doe mijn best.’

Breydans auto flitste op het scherm over de finish. Hij liet zijn controller vallen en gooide zijn armen de lucht in. ‘Gewonnen!’ Zijn bewegingen waren maar nauwelijks te voelen op het kussen waar ze samen op zaten.

‘Jij wint ook altijd, hè!’ Het spel werd, net als bij de vorige vier races die Kate verloor, al afgesloten nog voordat ze over de finish was. ‘Weet je wat? Ik ga zelf ook een Wii kopen en dan ga ik zo vaak mogelijk oefenen. Dan ga ik de volgende keer winnen!’ Of in ieder geval goed genoeg sturen om de race af te maken.

‘Ik kan er ook niets aan doen dat ik goed ben in Mario Kart en jij niet.’

‘Jij kleine...’ Ze deed alsof ze hem ging kietelen, maar leunde toen opzij en sloeg haar arm om hem heen. Hij deed alsof hij protesteerde en zich uit haar greep los wilde worstelen, maar gaf zich vervolgens gewonnen – ze wist al dat hij dat zou doen – en liet zich knuffelen.

Toen ze hem weer losliet, keek Breydan naar haar op. Zijn bruine ogen straalden, ondanks de paarse kringen eronder. ‘Nog een keer?’

Anderen zouden misschien vooral zijn kale hoofd en magere lijfje zien, maar Kate vond juist het spleetje tussen zijn tanden zo aandoenlijk. Ze pakte haar controller. ‘Natuurlijk, nog een keer.’

En niet alleen omdat ze wel honderd keer van Breydan kon verliezen als hij daar blij van werd, maar ook omdat ze een onbekende mannenstem in de keuken had gehoord toen ze aankwam bij Marcus en Hailey.

Ze dachten waarschijnlijk dat het niet opviel. Weer een blind date als verrassing. Ze had in ieder geval naar Breydans kamer kunnen glippen voor Hailey haar had kunnen meevoeren naar de keuken om de zoveelste prins op het witte paard aan haar voor te stellen.

En zij had er juist zo naar uitgezien om even alleen te zijn met Hail. Ze had advies nodig. Geen man. Want waar zij God had gebeden om een open raam, waren door dat telefoongesprek met Frederick Langston de muren van haar huis omvergeblazen.

En ze had geen idee wat ze nu moest doen.

‘Ben je zover, Brey?’ Hailey stond in de deuropening van Breydans slaapkamer. ‘Je wordt zo opgehaald. Is je tas ingepakt?’

Breydan stond op en liep naar het bed aan de andere kant van de kamer. Dat hij gek was op football, was duidelijk te zien aan de inrichting: footballdekbedovertrek, footballlamp, ingelijste footballposters. ‘Katie wil niet dat ik wegga.’ Hij tilde zijn rugtas op.

Kate ging staan en legde een hand op zijn hoofd. ‘Oké, ik zal me eroverheen zetten en het je vergeven, B-boy. Voor deze ene keer dan.’

Breydans ogen schoten heen en weer tussen Kate en zijn tas. ‘Weet je... Luke is de enige vriend naar wie ik toe kan, omdat hij ook ziek is, dus zijn slaapkamer is helemaal steriel en zo. Maar ik kan ook een andere keer gaan, hoor.’

‘Nee joh, gekkie. Ga jij maar gewoon logeren.’

Hij liet zijn tas weer vallen en stoof op haar af voor een laatste knuffel – een echte dit keer. Hij sloeg zijn dunne armen om haar middel. ‘Dank je wel, Katie.’

‘Jij hebt maar geluk,’ zei Hailey tegen hem, terwijl ze de tas van haar zoon opraapte en de rode pony van haar voorhoofd schudde. ‘Normaal krijgen mensen die haar Katie noemen een pak rammel.’

‘Maar ik ben heel speciaal,’ zei Breydan zelfvoldaan, met zijn mond in Kates buik gedrukt. Hij kneep zijn armen nog een keer stevig om haar heen en liet haar toen los.

‘O, wacht! Hoe kon ik dat nu vergeten.’ Kate pakte de schouderdas die ze op het kussen had laten neerploffen en haalde er een blauw-oranje trui uit.

‘Dat meen je niet. Peyton Manning?’

‘Natuurlijk. Dat is je favoriete speler, toch?’ Het zou haar niets verbazen als ze dat verkeerd had. Football was een taal die ze niet sprak. Maar voor Breydan deed ze alles, zelfs naar een footballwedstrijd gaan waar ze niets van begreep.

Breydan was bezig de trui over zijn T-shirt heen aan te trekken, toen er buiten getoeter klonk. ‘Ik moet gaan. Bedankt voor de trui, Katie. Luke zal echt super jaloers zijn.’ Hij zwaaide zijn rugtas over zijn schouder en rende de kamer uit. Zijn voetstappen op de trap klonken steeds verder weg.

Hailey stak haar hoofd om het hoekje van de kamer en riep: ‘Vergeet niet om pap nog even gedag te zeggen voor je gaat.’ Ze draaide zich weer om naar Katie. ‘Ik denk dat het eten bijna klaar is.’

Kate kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Jullie geven ook nooit op, hè.’

Hailey zwaaide haar steile haar over haar schouder en bukte toen om een plastic football van Breydan op te rapen. ‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

Kate sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik heb heus wel door dat ik in de val gelokt wordt, hoor. Ik heb hem al gehoord.’ En al zou ze zijn stem nog niet gehoord hebben, dan had ze wel de

zachte jazzmuziek van beneden horen komen. Ook had ze in de gauwigheid de chic gedekte tafel gezien en dat Marcus en Hailey zich mooi aangekleed hadden.

En zij had natuurlijk haar oudste spijkerbroek aan en nauwelijks make-up op. Geweldig.

‘Maar zelfs Breydan wegsturen? Dat is gemeen.’

Hailey mikte de football in een net met speelgoed dat in een hoek van de kamer hing. ‘Even voor de goede orde, we hebben hem pas uitgenodigd nádat Breydan was gevraagd om te komen logeren.’

‘Nou, ik heb er geen zin in. Ik ga maar gewoon naar huis, denk ik.’

Hailey haalde haar schouders op en ging verder met het opruimen van Breydans kamer, terwijl haar gestreepte zonnejurk om haar enkels zwierde. ‘Ook goed. Dan blijft er meer knoflookbrood en ovenpasta met tomatenpesto voor ons over.’

Kate bleef in de deuropening staan en knipperde om haar ogen te laten wennen aan het gedimde licht in de gang.

‘Ha, nu heb ik je!’ Hailey lachte.

Kate draaide zich quasiverongelijkt om. ‘Jij speelt vals.’

Hailey ging voor Katie staan en er verscheen een brede grijns op haar sproetige gezicht. ‘Ach, je moet gewoon de zwakke punten van je tegenstander kennen. En ik weet toevallig dat jij meestal salade rechtstreeks uit een zakje eet. En met “rechtstreeks uit” bedoel ik dat je zelfs niet eens de moeite neemt om een bord te pakken. Jij giet gewoon de dressing in het zakje en prikt er een vork in.’

‘Dat heet efficiënt.’ En het bespaarde haar een afwasbeurt.

Hailey duwde haar zachtjes de kamer uit. ‘Nee, dat is wanhopig. Bovendien geeft Marcus hoog op over deze man.’

Ze liepen naar beneden en haar hand gleed over de gladde armleuning. ‘Marcus is mijn agent, niet mijn koppelaar.’

‘Als jij niet zo koppig was, hadden we je al aan acht geschikte kandidaten kunnen uithuwelijken.’ Haileys woorden bleven in de lucht hangen. ‘Het is alweer zes jaar geleden van Gil, Kate.

Je moet een keer verder. Denk je niet dat –'

Toen Kate onderaan de trap bleef staan, viel Hailey stil. Kate voelde een scherpe pijn vanbinnen. Ze keek naar haar eigen spiegelbeeld in de spiegel aan de garderobekast in de hal. Bruine plukken haar piekten uit een rommelige knot. 'Wat gemeen van je om het over Gil te hebben. Je weet wat dat met me doet.'

Het haalde allerlei emoties in haar naar boven. Een psycholoog zou dagenlang kunnen wroeten in al haar herinneringen aan Gil.

Ze zag in de spiegel dat Hailey op een trede neerzakte en zuchtte. 'Je schrijft nota bene liefdesverhalen voor de kost. Zou je zelf niet een keer romantiek in je leven willen?'

Kate keek naar de woonkamer, waar de ondergaande zon door de hoge ramen scheen en de muur aan de andere kant rood en oranje kleurde. Haar moeder had altijd gezegd dat ze de vurige zonsondergangen het mooist vond.

'Ga iets belangrijks schrijven.'

Ze kon niet aan haar moeder denken zonder ook aan die woorden te denken. Na acht jaar klonken ze nog net zo helder. Wist ze nu maar hoe ze er invulling aan moest geven.

Maar misschien had ze nu eindelijk iets bedacht, dankzij Frederick Langston. Tenminste, als ze het geld bij elkaar kon krijgen. Ze zou even geen scripts kunnen schrijven en ook al die half afgemaakte romans waar ze na haar eerste succes aan was begonnen, moesten maar wachten.

Ze ging naast Hailey op de trap zitten. 'Ik ben niet op zoek naar romantiek.'

'Zelfs niet als je heel eerlijk –'

'Nee.' Gil had alle glans van dat prachtige idee weggepoetst. Er was niets anders meer overgebleven dan roestige desinteresse. 'Hail, toen ik een paar dagen geleden met Marcus op de set was, werd ik gebeld door het hoofd fondsenwerving van de James Foundation.'

Hailey ging verzitten. 'Dat is die stichting waar je moeder medeoprichter van was, toch?'

'Klopt. Sterker nog, zij schreef de subsidieaanvraag en gaf de

presentatie die ervoor zorgde dat ze vijfhonderdduizend dollar subsidie kregen.’

Kates maag begon te knorren door de heerlijke Italiaanse aroma’s die uit de keuken kwamen. Ze had haar best gedaan om de stichting te steunen. Zelfs toen ze maar weinig te besteden had, ze haar voorschot al had opgemaakt en bij de Willis Tower had moeten smeken om meer te kunnen werken, was ze kleine bedragen blijven overmaken.

Vanwege haar moeder. En omdat ze geloofde in het werk van de stichting. Omdat het haar het gevoel gaf ergens bij te horen.

‘Waarom belde hij dan?’

‘Ze hebben een schrijver nodig. Voor drie maanden. In Afrika.’

Drie maanden door zes verschillende landen reizen om te schrijven over het werk dat de stichting daar doet: klinieken bouwen en kinderartsen opleiden in de dorpen met weeshuizen. Na afloop zou ze helpen bij het schrijven van een uitvoerig jaarverslag voor de donateurs ter gelegenheid van het veertigjarig bestaan van de stichting.

‘We zouden een subsidie voor het project krijgen, maar die werd weer ingetrokken,’ had Frederick Langston uitgelegd. ‘En toen kreeg ik jouw brief.’

Ze had die brief in een opwelling geschreven op een dag dat ze haar moeder miste. Ze had de stichting erin bedankt voor het voortzetten van het werk dat Flora Walker was begonnen en gevraagd of ze misschien iets kon betekenen – schrijfwerk op freelancebasis bijvoorbeeld. *Iets belangrijks, iets wat ertoe doet.*

Meneer Langston was met een veel grootser idee gekomen dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Hij had het een teken genoemd. Ze kreeg de kans om haar leven drastisch te veranderen. Althans, voor drie maanden. Maar dat moest genoeg zijn. Het was namelijk een begin; een eerste stap om na te komen wat ze haar moeder had beloofd.

Eén ding stond haar hoop in de weg: geld.

‘Wow, Afrika.’

‘Ja. En het leuke is dat Frederick zei dat ik daar ook nog tijd

zal hebben om aan mijn eigen schrijfprojecten te werken. Ik zit vol met boekideeën en verhalen over het echte leven.’

Deze opdracht voelde belangrijk: alles wat haar huidige leven als schrijfster van scripts voor feelgoodfilms niet was.

‘Waarom hoor ik dan een “maar”?’

‘Ze kunnen me niet betalen. Ze kunnen alleen mijn verblijf vergoeden, maar verder niets.’

Drie maanden lang geen inkomsten. Dure vliegtickets. Eten. En de kosten die ze kwijt was aan haar hypotheek, autoverzekering en zorgverzekering zouden natuurlijk ook gewoon blijven. Bovendien zou ze ontslag moeten nemen bij de Willis Tower.

‘Geld mag toch geen belemmering zijn.’

‘Ik heb bijna al mijn spaargeld in mijn huis gestoken en ik heb al meer dan een jaar geen scripts verkocht.’

Hailey stond op. ‘Oké, nieuw plan. Ik ga naar de keuken om je date voorzichtig het huis uit te werken. Dan gaan Marcus, jij en ik tijdens het eten nadenken over een manier om aan geld te komen. Met zijn drieën moeten we toch wel een oplossing kunnen verzinnen.’

‘Maar die man dan?’

Hailey wuifde haar woorden weg. ‘Eerlijk gezegd is hij nog maar vijfentwintig en heel erg zonnebankbruin. Naast hem zou jij eruitzien alsof je door een wolk van krijtpoeder bent gelopen.’

Kate kreunde en liet zich op de trap achterover zakken. ‘Nou, bedankt. Ik ben dus oud en bleek.’

‘En ook nog eens blut.’

‘Fijn, zo’n bemoedigende vriendin.’

Hailey klopte op haar hoofd. ‘Wees nu maar blij dat je mij hebt. Ik regel niet alleen dates voor je, ik zeg ze ook weer af als dat nodig is. Ik ben zo terug.’

Kate hees zichzelf overeind. Ze voelde zich schuldig en opgelucht tegelijk. Wat als die man in de keuken heel aardig was? Misschien moest ze toch maar tegen Hailey zeggen dat hij wel kon blijven. Dan zouden ze gewoon snel eten en er op tijd een einde aan maken.

Ze stond op en Haileys naam rolde al bijna over haar lippen, maar ze werd onderbroken door het geluid van een binnenkomend berichtje. Ze liet haar adem weer ontsnappen en pakte haar telefoon uit haar tas. *Logan?* Haar broer stuurde haar net zo vaak een berichtje als dat zij naar de kapper ging: maximaal twee keer per jaar.

Heb jij pap of Raegan vanavond al gesproken? Ik krijg hen niet te pakken.

Ze liep van de trap naar de woonkamer terwijl ze een berichtje terug typte.

Nee. Maar pap zit in allerlei plaatselijke verenigingen en Rae heeft iets van drie banen. Probeer het later nog maar een keer.

Nog geen drie seconden later ging haar telefoon. Ze hield hem aan haar oor. ‘Zo hé, een berichtje en een telefoontje op één dag?’

‘Je hebt het dus nog niet gehoord.’

Waarom klonk Logan zo paniekerig? ‘Wat gehoord?’

‘Er is een halfuur geleden een tornado geweest in Maple Valley. De media berichten over enorme schade. Ik krijg niemand te pakken en...’

Haar hart bonkte in haar keel.

‘Ik maak me zorgen, Kate.’

★★★

In Maple Valley breidt de liefde op tussen een schrijfster en een topsporter

Kate Walker is scenarioschrijfster en schrijft het ene na het andere romantische script. Maar haar eigen hart is gebroken, en als haar carrière ook nog instort, besluit ze haar boeltje te pakken. Ze gaat terug naar het stadje waar ze vandaan komt, Maple Valley, op zoek naar iets wat haar leven zin geeft.

Colton Greene is de quarterback van een van de beste football-teams van het land, totdat hij door een blessure op de bank belandt. Om de media te ontlopen vlucht hij naar Maple Valley, waar hij een normaal leven op wil bouwen. Als topsporter is hij dat 'normaal' alleen niet zo gewend.

Hoe verschillend Kate en Colton ook zijn, allebei zijn ze op zoek naar richting in hun bestaan. Een onverwacht project dat hun de kans biedt met een vliegende start een nieuw leven te beginnen, brengt hen dicht bij elkaar. Oude wonden spelen op, en opnieuw beginnen is zo makkelijk nog niet, maar misschien is het wel het beste wat hun ooit is overkomen...

Melissa Tagg begon haar schrijfcariëre als journalist; nu is ze romanschrijver, spreker en fondsenwerver. Ze schrijft graag romantische verhalen die mensen aan het lachen maken, maar ook inspireren en uitdagen. In Nederland verschenen eerder *Een deur die altijd openstaat* en *Als gebed de hemel raakt*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029733250 NUR 302

9 789029 733250